

El pecat de no escriure

per IGNASI DE LLORENS

EL plany del Cos de Redacció del BUTLLETÍ del Sindicat de Metges de Catalunya en l'article de fons del mes de juny passat, se presta a uns comentaris, al saboreig d'una crítica i al dret d'ammassar un altre article per merèixer els dos honors o el de cap al cistell (frase gràfica del company Vilardell, de Besalú), o, pel contrari, la publicitat i en aquest cas se sent una mena de vanitat que dura el que dura l'estarrufament de les ales de un paó-reial. Abans de venir a la vida literària el nostre BUTLLETÍ, tots sabem que els periòdics professionals de Tarragona, Girona i Lleida han estat, són i potser seran pobres en el sentit de treballs originals i, si no fos el rendiment dels anuncis i la voluntat hercúlea de llurs presidents, ni això tindriem per vergonya eterna dels galènics.

En les tres germanes províncies se compten amb els dits els qui alguna vegada pasten un original d'indole mèdico-social i tot queda reduït a la portada amb els noms del Cos de Redacció i a les planes hi trobareu els R. D. i descripcions oficials i en la Secció de notícies els trasllats, naixements, noces, notes necrològiques i res més, són revistes que moren arreconades o empaquetades en llurs biblioteques.

En el rovell de l'ou literari mèdic, o siga Barcelona, passa tres quarts del mateix, però havem de confessar amb sinceritat que a Barcelona hi ha mitja dotzena de Revistes i entre elles el BUTLLETÍ DEL SINDICAT, que són llegides amb fruïció i que hi trobem temes de valor mèdico-social i que són esperades pels metges rurals en els correus portadors de les noves del dia; les altres són provincianes, tenen el mal d'origen, de naixement, del que siga, però no interessen i no desperten l'entusiasme de llegir-les.

El nostre BUTLLETÍ, escrit en la nostra llengua, és interessant, ens toca al viu i, bon punt el rebem, fem un llarg sospir de satisfacció, potser ens treu un grapat de penes quotidianes professionals, és avui el nostre BUTLLETÍ una obra passional que té un valor, però havem de contribuir a

donar-li més lluïssor, l'hem de fer més interessant i molts companys tarragonins poden platejar-lo amb llurs escrits i en no fer-ho cometem un pecat.

On és la causa, el motiu, el pecat, el vici, el mal costum de no escriure la classe mèdica? En la mateixa classe és pecat de naixement. Nosaltres ja tenim per rutina una calligrafia infernal, allò que el pagès anomena lletra de senyor metge; si recordem els equilibris i combinacions per a copiar els temes escrits, segurament que molts ens hauríem enquistat en l'escrit, sense passar a l'oral i pràctic, a no ésser per la benevolença dels Tribunals.

Tots sabem la mandra en la comunicació de noves per mitjà de lletres i escrivint lacònicament amb mots telegràfics potser per amagar la nostra impotència literària, tant és així, que recordo i parlo de dotze anys enrera, quan els mitjans de locomoció eren escassos, uns mots que un company va enviar-me per mitjà d'un propi:

"Amigo Llorens: Parto difícil, primer tren. Nada más."

El propi va ésser explícit, es tractava d'una partera amb presentació distòsica i havia d'emprendre el viatge en el primer tren. Segurament que noves així tots els que llegiu en tindreu de semblants.

Sentem, doncs, la conclusió fatalista que els deixebles d'Esculapi no hem tingut mai el fort d'escriure, que, malgrat el desig del Cos de Redacció del BUTLLETÍ, les coses seguiran pel mateix camí, a no ésser una reacció d'entusiasme que tots voldríem pel bé nostre i dels nostres ideals.

Fora de la literatura, de l'escriure bé, amb penetració i observació dels fets de la medicina, així que entrem en els grups de la parla, d'ésser orador, a les hores nosaltres pecadors, fem un bon paper, reunim amb escriure les qualitats anomenades plàstiques, bona veu, fisonòmica expressió, potència pulmonar i fins improvisem.